Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (трети състав)

11 септември 2025 година*

„Преюдициално запитване — Земеделие — Обща организация на пазара на вино — Общностен режим на закрила на наименованията на вина — Регламент (ЕО) № 1493/1999 — Член 54 — Качествени вина, произведени в определен район (V.Q.P.R.D.) — Регламент (ЕО) № 479/2008 — Член 43, параграф 2 и член 51 — Регламент (ЕО) № 1234/2007 — Член 118к, параграф 2 и член 118т — Регламент (ЕС) № 1308/2013 — Член 101, параграф 2 и член 107 — Защита съгласно правото на Съюза на качествени вина, произведени в определен район, признати от националното право — Конфликт между защитено наименование на вина и по-ранна общоизвестна марка, съдържаща дума, идентична с това наименование — Наименование, за което се твърди, че е подвеждащо — Преходен режим — Автоматично разширяване на закрилата — Пълнота на режима на защита — Правна сигурност“

По дело C-341/24

с предмет преюдициално запитване, отправено на основание член 267 ДФЕС от Corte suprema di cassazione (Върховен касационен съд, Италия) с акт от 8 май 2024 г., постъпил в Съда на 8 май 2024 г., в рамките на производство по дело

Duca di Salaparuta SpA

срещу

Ministero dell’Agricoltura, della Sovranità alimentare e delle Foreste,

Consorzio volontario di tutela dei vini DOC Salaparuta,

Baglio Gibellina Srl,

Cantina Giacco Soc. coop. agricola,

Madonna del Piraino Soc. coop. agricola,

при участието на:

Botte di Vino di VH & C. Snc,

Baglio San Vito Srl, в ликвидация,

* Език на производството: италиански.

Romeo Vini di CZ & C. Sas

СЪДЪТ (трети състав),

състоящ се от: C. Lycourgos, председател на състава, S. Rodin, N. Piçarra, O. Spineanu-Matei и N. Fenger (докладчик), съдии,

генерален адвокат: M. Campos Sánchez-Bordona,

секретар: A. Calot Escobar,

предвид изложеното в писмената фаза на производството,

като има предвид становищата, представени:

– за Duca di Salaparuta SpA, par S. de Bosio, R. Vaccarella, G. Vecchione, avvocati и D. Philippe, avocat,

– за Consorzio volontario di tutela dei vini DOC Salaparuta, Baglio Gibellina Srl и Madonna del Piraino Soc. coop. agricola, от F. Pacciani и S. Parlatore, avvocati,

– за италианското правителство, от G. Palmieri, в качеството на представител, подпомагана от M. Auciello и M. Di Benedetto, avvocati dello Stato,

– за португалското правителство, от P. Barros da Costa, J. Ramos и A. Ribeiro de Almeida, advogados,

– за Европейската комисия, от L. Di Masi, M. Konstantinidis и F. Thiran, в качеството на представители,

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 3 април 2025 г.,

постанови настоящото

Решение

1 Преюдициалното запитване се отнася до тълкуването на Регламент (ЕО) № 1493/1999 на Съвета от 17 май 1999 година относно общата организация на пазара на вино (ОВ L 1999, 179 г., стр. 1), на Регламент (ЕО) № 479/2008 на Съвета от 29 април 2008 година относно общата организация на пазара на вино, за изменение на регламенти (ЕО) № 1493/1999, (ЕО) № 1782/2003, (ЕО) № 1290/2005 и (ЕО) № 3/2008 и за отмяна на регламенти (ЕИО) № 2392/86 и (ЕО) № 1493/1999 (ОВ L 148, 2008 г., стр. 1, и поправка в ОВ L 220, 2008 г., стр. 35), на Регламент (ЕО) № 1234/2007 на Съвета от 22 октомври 2007 година за установяване на обща организация на селскостопанските пазари и относно специфични разпоредби за някои земеделски продукти (Общ регламент за ООП) (ОВ L 299, 2007, г., стр. 1), изменен с Регламент (ЕО) № 491/2009 на Съвета от 25 май 2009 година (ОВ L 154, 2009 г., стр. 1) (наричан по-нататък „Регламент № 1234/2007“), както и Регламент (ЕС) № 1308/2013 на Европейския парламент и на Съвета от 17 декември 2013 година за

установяване на обща организация на пазарите на селскостопански продукти и за отмяна на регламенти (ЕИО) № 922/72, (ЕИО) № 234/79, (ЕО) № 1037/2001 и (ЕО) № 1234/2007 [на Съвета] (ОВ L 347, 2013 г., стр. 671).

2 Запитването е отправено в рамките на спор между дружеството Duca di Salaparuta SpA и Ministero dell'Agricoltura, della Sovranità alimentare e delle Foreste (Министерство на земеделието, на продоволствената независимост и на горите, Италия), Consorzio volontario di tutela dei vini DOC Salaparuta (Консорциум на доброволни начала за защита на вината DOC Salaparuta, Italie), както и дружествата Baglio Gibellina Srl, Cantina Giacco Soc. coop. agricola, Madonna del Piraino Soc. coop. agricola, Botte di vino di VH & C. snc, Baglio San Vito Srl, в ликвидация, и Romeo Vini di CZ & C. Sas по повод на искане за отмяна и/или обявяване на невалидността на регистрацията на равнището на ЕС на защитеното наименование за произход „Salaparuta", както и признаването в италианското право на думата „Salaparuta" като контролирано наименование за произход, тъй като посочените наименования създават вероятност от конфликт с по-ранните общоизвестни регистрирани марки за вина, които се притежават от Duca di Salaparuta и които съдържат думи, идентични на тези наименования.

Правна уредба

Международното право

Парижката конвенция

3 Парижката конвенция за закрила на индустриалната собственост е подписана в Париж на 20 март 1883 г., ревизирана е последно в Стокхолм на 14 юли 1967 г. и е изменена на 28 септември 1979 г. (Recueil des traités des Nations unies, том 828, № 11851, стр. 305, наричана по-нататък „Парижката конвенция"). Всички държави — членки на Европейския съюз, са страни по тази конвенция.

4 Член 10 от посочената конвенция гласи:

„1) Страните — членки на Съюза, са длъжни да осигурят на гражданите на страните на Съюза действителна закрила срещу нелоялната конкуренция.

2) Представлява акт на нелоялна конкуренция всеки акт на конкуренция, който е противен на честните обичаи в областта на индустрията или търговията.

3) Трябва следователно да бъдат запретени:

1° Всички факти от естеството да създадат объркване, независимо чрез какви средства, относно предприятието, продуктите или търговската или индустриална дейност на един конкурент;

[…]

3° Указанията или твърденията, чиято употреба, при упражняването на търговията, е от естество да въведе публиката в заблуждение относно естеството на стоките, начина на фабрикацията, характерните черти, подходящност за дадена цел или относно количеството им“.

Мадридската спогодба

5 Съгласно член 3а от Мадридската спогодба относно преследването на фалшивите или заблуждаващи наименования за произход на стоките от 14 април 1891 г., ревизирана за последен път в Стокхолм на 14 юли 1967 г. (Recueil des traités des Nations unies, том 828, № 11848, стр. 163) (наричана по-нататък „Мадридската спогодба“):

„Също така страните, за които се прилага [Мадридската спогодба], се задължават да забранят употребата при продажба, представяне или предлагане на стоките на всякакви указания, които имат рекламен характер и могат да въведат в заблуждение потребителите относно произхода на стоките, чрез включването им в надписи, обяви, фактури, винени листи, търговски писма или документи или в какъвто и да е друг вид търговски съобщения“.

Споразумението ТРИПС

6 Споразумението за свързаните с търговията аспекти на правата върху интелектуалната собственост (наричано по-нататък „Споразумението ТРИПС“) представлява Приложение 1В към Споразумението за създаване на Световната търговска организация (СТО), подписано в Маракеш на 15 април 1994 г. и одобрено с Решение 94/800/ЕО на Съвета от 22 декември 1994 година относно сключването от името на Европейската общност, що се отнася до въпроси от нейната компетентност, на споразуменията, постигнати на Уругвайския кръг на многостранните преговори (1986—1994 г.) (ОВ L 336, 1994 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 11, том 10, стр. 3). Страни по Споразумението ТРИПС са членовете на СТО, сред които са всички държави—членки на Съюза, както и самият Съюз.

7 Член 2, параграф 1 от това споразумение, който попада в част I, гласи:

„Относно части II, III и IV от това споразумение страните членки следва да действат в съответствие с членове от 1 до 12 и чл. 19 от [Парижката конвенция]“.

8 Член 22, параграф 1 от това споразумение, който попада в част II, гласи:

„За целите на това споразумение под географски означения се разбират означения, определящи дадена стока като произхождаща от територията на страна членка или от регион или местност на тази територия, когато дадено качество, известност или друга характеристика на стоката се явява като съществен атрибут на географския ѝ произход“.

Правото на Съюза

Регламент № 1493/1999

9 Член 52, параграф 1 от Регламент № 1493/1999 е предвиждал:

„Ако една държава членка даде наименованието на определен район за обозначаване на качествено вино, произведено в определен район [(V.Q.P.R.D.)], както и, където е приложимо, на вино, предназначено за преработката му в качествено вино, произведено в определен район, то това наименование не може да се използва за обозначаване на продукти от лозаро-винарския сектор, които не са произведени в този район и/или за които това име не е дадено, съгласно приложимото общностно и национално законодателство. […]

[…]“.

10 Член 54 от този регламент е гласял:

„1. „Качествени вина, произведени в определен район“ (V.Q.P.R.D.) означава вина, които отговарят на разпоредбите на настоящия дял и разпоредбите на Общността и националните разпоредби, приети в тази връзка.

[…]

4. Държавите членки предоставят на Комисията списъка с признатите от тях качествени вина, произведени в определен район, като посочват за всяко от тези качествени вина, произведени в определен район, препратка към националните разпоредби относно производството на тези вина.

5. Комисията публикува горепосочения списък в серия C на *Официален вестник на Европейските общности*“.

11 Приложение VII, E към посочения регламент гласи под заглавие „Марки“:

„[…]

2. Чрез дерогация от точка 1, буква б) титулярят на регистрираната марка за вино [или], гроздова мъст[…], която е идентична с:

– наименованието на географска единица по-малка от определения район, ползвана за обозначението на качествено вино, произведено в определен район, или

– наименованието на географска единица, ползвана за обозначението на трапезно вино с географско наименование за произход, или

– наименованието на вносно вино, обозначено с географско указание,

може, дори да няма право на това наименование по смисъла на точка 1, алинея първа, да […] продължи ползването на тази марка до 31 декември 2002 г., при условие че тази марка:

а) е регистрирана не по-късно от 31 декември 1985 г. от компетентния орган на държавата членка, съгласно действащото право към момента на това регистриране; и

б) е използвана ефективно до 31 декември 1986 г. и без прекъсване от момента на регистрирането ѝ или, ако последното е направено преди 1 януари 1984 г., поне от тази последна дата.

От друга страна, титулярят на тази общоизвестна и регистрирана марка за вино или гроздова мъст, която съдържа думи, идентични с наименованието на определения район или наименованието на географска единица, по-малка от определения район, дори да няма право на това наименование съгласно точка 1, продължава ползването на тази марка, когато тя отговаря на самоличността на оригиналния титуляр или на оригиналния доставчик на наименованието, при положение че регистрирането на марката се извършва от държавата членка производител поне 25 години преди официалното признаване съответното географско наименование, в съответствие с постоянните разпоредби на Общността относно качествените вина, произведени в определен район, и че марката се използва без прекъсване.

Марките, които отговарят на условията на първа и втора алинея не препятстват употребата на наименования на географски единици, които се ползват за означаването на качествено вино, произведено в определен район, или на трапезно вино.

[…]“.

Регламент № 479/2008

12 Регламент № 1493/2008 е отменен с Регламент № 479/2008. По силата на член 129, параграф 2, буква д) от последния посочен регламент дял III, глава IV от него се е прилага., считано от 1 август 2009 г., освен ако подзаконови разпоредби, приети в съответствие с процедурата, предвидена в член 113, параграф 1 от посочения регламент, не предвиждат друго.

13 Съображение 5 от Регламент № 479/2008 е гласял, че „е целесъобразно основно да се промени режимът на Общността, прилаган по отношение на лозаро-винарския сектор“.

14 Съображение 36 от този регламент предвижда:

„От съображения за правна сигурност от приложното поле на новата процедура за преглед следва да се изключат съществуващите в Общността наименования за произход и географски указания. Съответните държави членки следва обаче да предоставят на Комисията основната информация и документите, въз основа на които тези наименования за произход и географски указания са били признати на национално равнище, като в противен случай те следва да загубят закрилата като наименования за произход или географски указания. От съображения за правна сигурност следва да се ограничат възможностите за отмяна на съществуващи наименования за произход и географски указания“.

15 Член 43 от посочения регламент, озаглавен „Основания за отказ на закрила“, предвижда в параграф 2:

„Едно наименование не може да се ползва със закрила като наименование за произход или географско указание, когато в светлината на репутацията и известността на търговската марка тази закрила може да въведе потребителите в заблуждение по отношение на истинската идентичност на виното“.

16 Член 46 от същия регламент е предвиждал:

„Комисията създава и поддържа електронен регистър на защитените наименования за произход и защитените географски указания на вина, до който се предоставя публичен достъп“.

17 Член 50 от Регламент № 479/2008, озаглавен „Отмяна“, е гласял:

„В съответствие с процедурата, посочена в член 113, параграф 2, по инициатива на Комисията или въз основа на надлежно обосновано искане от държава членка, трета държава или физическо или юридическо лица, имащо законен интерес, е възможно да се вземе решение за отмяна на закрилата на определено наименование за произход или географско указание, ако вече не може да се гарантира спазването на съответната спецификация на продукта.

[…]“.

18 Член 51 от този регламент, озаглавен „Съществуващи защитени наименования на вино“, гласи следното:

„1. Наименованията на вино, които са защитени в съответствие с членове 51 и 54 от Регламент [№°1493/1999] и член 28 от Регламент (ЕО) № 753/2002 [на Комисията от 29 април 2002 година относно определяне на някои правила за прилагане на Регламент (ЕО) № 1493/1999 на Съвета по отношение на описанието, обозначаването, представянето и защитата на определени лозаро-винарски продукти (ОВ L 118, 2002 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 3, том 43, стр. 3)], се ползват автоматично със закрила по настоящия регламент. Комисията ги вписва в регистъра, предвиден в член 46 от настоящия регламент.

[…]

4. Член 50 не се прилага по отношение на съществуващи защитени наименования на вино, посочени в параграф 1.

До 31 декември 2014 г., по инициатива на Комисията и в съответствие с процедурата, посочена в член 113, параграф 2, може да се вземе решение за отмяна на закрилата на съществуващи защитени наименования на вино, посочени в параграф 1, ако те не отговарят на условията, предвидени в член 34“.

19 Регламент № 479/2008 е отменен с Регламент (ЕО) № 491/2009 на Съвета от 25 май 2009 година за изменение на Регламент (ЕО) № 1234/2007 за установяване на обща организация на селскостопанските пазари и относно специфични разпоредби за някои земеделски продукти („Общ регламент за ООП“) (ОВ L 154, стр. 1, поправка в ОВ L 313, 2011 г., стр. 47), изменяйки Общия регламент за ООП, считано от 1 август 2009 г.

20 Член 3, параграф 1, втора алинея от Регламент № 491/2009 предвижда, че позоваванията на отменения регламент, а именно Регламент № 479/2008, се считат за позовавания на Регламент № 1234/2007 и се четат в съответствие с таблицата на съответствието в приложение XXII към посочения регламент.

Регламент № 1234/2007

21 Така по силата на Регламент № 491/2009, считано от 1 август 2009 г., Регламент № 479/2008 става част от Регламент № 1234/2007.

22 Член 118к от Регламент № 1234/2007, озаглавен „Основания за отказ на закрила“, предвижда в параграф 2:

„Определено наименование не може да се ползва със закрила като наименование за произход или географско указание, когато в светлината на репутацията и известността на търговската марка тази закрила може да въведе потребителите в заблуждение по отношение на истинската идентичност на виното“.

23 Член 118н от този регламент е гласял:

„Комисията създава и поддържа електронен регистър на защитените наименования за произход и защитените географски указания на вина, до който се предоставя публичен достъп“.

24 Член 118с от посочения регламент, наречен „Отмяна“, е гласял:

„Комисията може да реши […] да отмени закрилата на наименование за произход или географско указание, ако повече не може да бъде гарантирано спазването на съответната продуктова спецификация.

[…]“.

25 Член 118т от същия регламент, озаглавен „Съществуващи защитени наименования на вино“, гласи:

„1. Наименованията на вино, които са защитени в съответствие с членове 51 и 54 от Регламент [№°1493/1999] и член 28 от Регламент [№°753/2002], се ползват автоматично със закрила по настоящия регламент. Комисията ги вписва в регистъра, предвиден в член 118н от настоящия регламент.

[…]

4. Член 118с не се прилага по отношение на съществуващите защитени наименования на вино, посочени в параграф 1.

До 31 декември 2014 г. Комисията може да реши, по своя инициатива и в съответствие с процедурата, посочена в член 195, параграф 4, да отмени закрилата на съществуващите защитени наименования на вино, посочени в параграф 1, ако те не отговарят на условията, предвидени в член 118б“.

Регламент № 1308/2013

26 Член 230, параграф 1, първа алинея от Регламент № 1308/2013 предвижда, че Регламент № 1234/2007 се отменя, с изключение на разпоредбите, които продължават да се прилагат съгласно член 230, параграф 1, втора алинея и параграфи 2 и 3 от Регламент № 1308/2013. От член 232, параграф 1, втора алинея от този регламент следва, че той се прилага от 1 януари 2014 г., без да се засягат специалните разпоредби, предвидени в посочения член 232.

27 Член 101, параграф 2 от Регламент № 1308/2013 предвижда:

„Дадено наименование не може да се ползва с правна закрила като наименование за произход или географско указание, когато в светлината на репутацията и известността на търговската марка тази закрила може да въведе потребителите в заблуждение по отношение на истинската идентичност на виното“.

28 Член 104 от този регламент гласи:

„Комисията създава и поддържа електронен регистър на защитените наименования за произход и защитените географски указания на вина, до който се предоставя публичен достъп. […]“.

29 Член 106 от този регламент предвижда:

„Комисията може по своя инициатива или въз основа на надлежно обосновано искане от държава членка, от трета държава или от физическо или юридическо лице, имащо законен интерес, да приеме актове за изпълнение за отмяна на правна закрила на наименование за произход или географско указание, ако спазването на съответната продуктова спецификация вече не е гарантирано.

[…]“.

30 Член 107, параграфи 1 и 3 от същия регламент предвижда:

„1. Наименования на вина, които са посочени в членове 51 и 54 от Регламент [№o1493/1999] и член 28 от Регламент [№o753/2002], се ползват автоматично с правназакрила по настоящия регламент. Комисията ги вписва в регистъра, предвиден в член 104 от настоящия регламент.

[…]

3. Член 106 не се прилага по отношение на съществуващите защитени наименования на вина, посочени в параграф 1 от настоящия член.

До 31 декември 2014 г. Комисията може по своя собствена инициатива да приема актове за изпълнение за отмяна на правната закрила на съществуващите защитени наименования на вина, посочени в параграф 1 от настоящия член, ако те не отговарят на условията, предвидени в член 93.

[…]“.

Спорът в главното производство и преюдициалните въпроси

31 Duca di Salaparuta SpA е лозаро-винарско дружество, установено в Сицилия (Италия), което притежава няколко национални марки и марки на Съюза, няколко от които съдържат думата „Salaparuta“.

32 На 13 юли 1989 г. знакът „Salaparuta“ е регистриран като национална марка (№ 511337). На 25 октомври 2000 г. този знак е регистриран и като словна марка на Европейския съюз за стоки от клас 33 от ревизираната и изменена Ницска спогодба относно международната класификация на стоките и услугите за регистрация на марки от 15 юни 1957 г. (алкохолни напитки). Впоследствие тези марки са подновени.

33 Търговията с вина под марките Salaparuta няма връзка с намиращата се в Сицилия област Салапарута (Италия). Всъщност Duca di Salaparuta е установено извън посочената област Салапарута и използваното грозде не произхожда от тази област.

34 Decreto „Riconoscimento della denominazione di origine controllata dei vini „Salaparuta „e approvazione del relativo disciplinare di produzione (Декрет „Признаване на контролирано наименование за произход за вината „Salaparuta“ и одобряване на съответните продуктови спецификации) (GURI № 42 от 20 февруари 2006 г.) признава на национално равнище контролираното наименование за произход „Salaparuta“ (наричано по-нататък „КНП „Salaparuta“), което има за цел да обозначи и защити редица вина, произведени от грозде от лозя, разположени на терени, намиращи се в териториалните граници на област Salaparuta.

35 Впоследствие закрилата на тези вина е разширена на равнището на Съюза. По-специално от преписката, с която разполага Съдът, е видно, че съгласно член 54, параграф 4 от Регламент № 1493/1999 списък на качествените вина, произведени в определен район, съдържащ КНП „Salaparuta“, е публикуван на 8 август 2009 г. от Комисията в *Официален вестник на Европейските общности* (ОВ C 2009, 187 г., стр. 1) и че това КНП е вписано, считано от 1 август 2009 г., в електронния регистър на защитените наименования за произход (наричани по-нататък „ЗНП“) и защитените географски указания (наричани по-нататък „ЗГУ“), свързани с вината, като защитено наименование за произход PDO-IT-A0795 (наричано по-нататък „ЗНП „Salaparuta“).

36 На 8 февруари 2016 г. Duca di Salaparuta сезира Tribunale di Milano (Районен съд Милано, Италия) с иск, с който се претендира, наред с останалото, и обявяване на нищожността или невалидността на ЗНП „Salaparuta“, както и на КНП „Salaparuta“, с мотива че тези наименования са заблуждаващи и във всички случаи засягат марката „Salaparuta“, регистрирана за виното и съдържаща дума, идентична с посочените наименования, както и с останалите притежавани от това дружество марки, които съдържат същата дума и които дружеството счита за общоизвестни.

37 С решение от 16 февруари 2021 г. посоченият съд отхвърля иска с мотива, че конфликтът между защитеното наименование „Salaparuta“ и по-ранната марка със същото име трябва да се разреши въз основа на правилото за предимство на защитеното наименование пред тази марка, без да се засяга възможността притежателят на посочената марка да продължи да я използва при определени условия.

38 Duca di Salaparuta обжалва решението на първоинстанционния съд пред Corte d'appello di Milano (Апелативен съд Милано, Италия), който го потвърждава с решение от 5 май 2023 г. Тази юрисдикция приема по същество, че наименованията на вина, защитени по силата на разпоредбите на Регламент № 1493/1999, автоматично са получили закрила чрез признаването на ЗНП на равнището на Съюза. Посочената юрисдикция стига до извода, че конфликтът между КНП „Salaparuta“ и по-ранната марка, съдържаща дума, идентична с това наименование, трябва да се разреши въз основа на Регламент № 1493/1999, и по-специално на E, параграф 2, буква б) от приложение VII към него, което е било в сила към датата на признаване на това наименование на вино, защитено на национално равнище. Всъщност това приложение установявало критерий за предимство на защитеното наименование пред тази марка, без да се засяга възможността на притежателя ѝ при определени условия да продължи да използва посочената марка.

39 Duca di Salaparuta подава касационна жалба срещу това решение пред Corte suprema di cassazione (Върховен касационен съд, Италия), който е запитващата юрисдикция, като по същество изтъква, че Регламент № 1493/1999 не урежда подобни спорове.

40 Duca di Salaparuta поддържа в това отношение, че противно на приетото от въззивния съд, със своето публикуване ЗНП „Salaparuta“ е заменило КНП със същото име. Като се има предвид обаче датата на влизане в сила на вписването на ЗНП „Salaparuta“ в регистъра „E-Bacchus“, а именно 1 август 2009 г., трябвало да се приложи член 43, параграф 2 от Регламент № 479/2008 или член 118к от Регламент № 1234/2007, или пък член 101, параграф 2 от Регламент № 1308/2013. Тези разпоредби обаче изключват закрилата на дадено наименование, когато предвид репутацията и известността на по-ранна марка потребителите биха могли да бъдат въведени в заблуждение относно идентичността на въпросното вино. Освен това дружеството поддържа, че предвид условията, предвидени в приложение VII, E, параграф 2, втора алинея към Регламент № 1493/1999, то било възпрепятствано да използва притежаваната от него марка „Salaparuta“, дори да се прилагал предвиденият в тази разпоредба режим на едновременно съществуване.

41 Запитващата юрисдикция посочва, на първо място, че е важно да се определи режимът на закрила, приложим в хипотеза, характеризираща се с наличието на конфликт между, от една страна, общоизвестни марки, регистрирани през 1989 г., и от друга страна, наименование на вина, защитено на национално равнище през 2006 г., съдържащо дума, идентична със съдържащата се в тези марки, както и последващо публикуване и регистрация на това наименование на равнището на Съюза през 2009 г.

42 В това отношение посочената юрисдикция иска да се установи дали следва да се приеме, че КНП „Salaparuta“ запазва действието си и че при това положение се прилагат разпоредбите на E, параграф 2, втора алинея от приложение VII към Регламент № 1493/1999, или напротив, трябва да се счита, че тази национална закрила е заменена с признаването на ЗНП „Salaparuta“ на равнището на Съюза, поради което би следвало да се приложат разпоредбите на член 43, параграф 2 от Регламент № 479/2008 или еквивалентните разпоредби на член 118к от Регламент № 1234/2007 или на член 101, параграф 2 от Регламент № 1308/2013, отнасящи се до основанията за отказ на закрила на наименование, в случай че с оглед на репутацията и известността на по-ранна марка закрилата може да заблуди потребителя относно истинската идентичност на въпросното вино.

43 На второ място, в случай че Регламент № 1493/1999 бъде приложен, запитващата юрисдикция иска по същество да се установи дали предвиденият в този регламент режим на закрила е пълен, доколкото обхваща всички хипотези на едновременно съществуване на различни знаци, сред които по-специално защитени наименования на вина, или конфликтът между общоизвестна марка вина и предоставено по-късно защитено наименование, съдържащо дума, идентична на тази марка, може да бъде разрешен въз основа на общия принцип, че отличителните знаци не трябва да бъдат заблуждаващи.

44 При тези обстоятелства Corte suprema di cassazione (Върховен касационен съд) решава да спре производството и да постави на Съда следните преюдициални въпроси:

„1) Прилага ли се към регистрациите като защитено наименование за произход (ЗНП) или защитено географско указание (ЗГУ) в лозаро-винарския сектор на наименования, съществуващи преди влизането в сила на Регламент № 1234/2007, заменен след това от Регламент № 1308/2013, каквото е [ЗНП „Salaparuta“] от 8 август 2009 г., що се отнася до пречката за регистрация поради по-ранна марка, която поради своята известност и репутация може да направи въпросното ЗНП или ЗГУ заблуждаващо („закрилата може да въведе потребителите в заблуждение по отношение на истинската идентичност на виното“), член 43, [параграф 2] от Регламент [№o479/2008], или по-точно [член] 118к от Регламент [№ 1234/2007] (впоследствие член 101, [параграф 2] от Регламент [1308]/2013), който изключва закрилата на ЗНП или ЗГУ, когато съответното наименование може да въведе в заблуждение потребителите „в светлината на репутацията и известността на търговската марка“, или това правило не се прилага за наименования, които вече се ползват от национална закрила преди регистрацията съгласно правото на Европейския съюз, в съответствие с принципа на правна сигурност (решение на Съда от 22 декември 2010 г., C-120/08, Bavaria), според който фактическото положение, освен при наличието на изрична разпоредба в обратен смисъл, обикновено следва да се преценява с оглед на правните норми, които му съответстват по време, със съответно прилагане на предходната правна уредба по Регламент [№ 1493/1999] и разрешаване на конфликта между наименованието за произход и по-ранната марка въз основа на приложение VII [E, параграф 2], буква б) към посочения регламент?

2) Ако въз основа на отговора на първия въпрос се приеме, че е необходимо да се приложи Регламент № 1493/1999 към разглежданата в настоящото производство фактическа обстановка, трябва ли всички въпроси относно едновременното съществуване на различните знаци и наличието или липсата на възможност за закрила на наименованията на вина да се решават съгласно предвидената в приложение [VII, E] към Регламент № 1493/1999 правна уредба, която има за цел да уреди конфликта между марка, регистрирана за вино или гроздова мъст, и идентични на нея защитени наименования за произход или защитени географски указания за дадено вино, или във всички случаи остава възможна хипотезата на недействителност или липса на закрила на по-късните ЗНП или ЗГУ, в случай че географското указание може да въведе в заблуждение потребителите относно истинската идентичност на виното поради репутацията на по-ранна марка, по силата на общия принцип за незаблуждаващия характер на отличителните знаци?“.

По искането за възобновяване на устната фаза на производството

45 С молби, подадени в секретариата на Съда съответно на 14 и 28 април 2025 г., Duca di Salaparuta иска да бъде разпоредено възобновяване на устната фаза на производството в приложение на член 83 от Процедурния правилник на Съда.

46 В подкрепа на искането си дружеството изтъква по същество, от една страна, че в заключението си генералният адвокат се е основал на погрешни фактически и правни обстоятелства, за да отговори на поставените въпроси, и следователно е изтъкнал доводи, които не са били обсъдени от страните. От друга страна, Duca di Salaparuta поддържа, че липсата на съдебно заседание за изслушване на устните състезания пред Съда, въпреки искането на дружеството в този смисъл, нарушава правото му на открито съдебно заседание, закрепено в член 6 от Европейската конвенция за защита на правата на човека и основните свободи, подписана в Рим на 4 ноември 1950 г.

47 Съгласно член 83 от Процедурния правилник на Съда във всеки един момент след изслушване на генералния адвокат Съдът може да постанови възобновяване на устната фаза на производството, по-специално когато счита, че делото не е напълно изяснено, когато след закриване на тази фаза някоя от страните посочи нов факт от решаващо значение за решението на Съда или когато делото трябва да се реши въз основа на довод, който не е бил обсъден от страните или заинтересованите субекти по член 23 от Статута на Съда на Европейския съюз.

48 В това отношение обаче следва да се посочи, че само по себе си съдържанието на заключението на генералния адвокат не може да представлява такова ново обстоятелство, иначе чрез позоваване на такова обстоятелство страните биха могли да отговорят на посоченото заключение. Заключението на генералния адвокат обаче не може да бъде предмет на обсъждане от страните. В този смисъл Съдът вече е подчертавал, че съгласно член 252 ДФЕС задачата на генералния адвокат е да представя публично, при пълна безпристрастност и независимост, мотивирани заключения по делата, за които съгласно Статута на Съда на Европейския съюз се изисква неговото произнасяне, за да го подпомогне при изпълнението на неговата задача да гарантира спазването на правото при тълкуването и прилагането на Договорите. Съгласно член 20, четвърта алинея от този статут и член 82, параграф 3 от Процедурния правилник с представянето на заключението на генералния адвокат приключва устната фаза на производството. Тъй като се представя независимо от обсъжданията между страните, заключението слага началото на фазата на разискванията от Съда. Ето защо не става въпрос за мнение, предназначено за съдиите или за страните, което произхожда от орган извън Съда, а за индивидуалното, мотивирано и публично представено становище на член на самата институция (решение от 8 май 2025 г., Beevers Kaas, C-581/23, EU:C:2025:323, т. 29 и цитираната съдебна практика).

49 В настоящия случай, след изслушване на генералния адвокат Съдът установява, че представените от Duca di Salaparuta доказателства не разкриват никакво ново обстоятелство от решаващо значение за решението, което той трябва да постанови по настоящото дело, и че то не трябва да се решава въз основа на довод, който не е бил обсъден от страните или заинтересованите субекти по член 23 от Статута на Съда на Европейския съюз. Duca di Salaparuta всъщност критикува основателността на някои пасажи от заключението на генералния адвокат, което не може надлежно да обоснове искането на това дружество за възобновяване на устната фаза на производството. Освен

това след приключване на писмената и устната фаза на производството Съдът разполага с всички необходими доказателства и делото е изяснено в достатъчна степен, за да може той да се произнесе.

50 От друга страна, следва да се припомни, че нито член 6, параграф 1 от Европейската конвенция за защита на правата на човека и основните свободи, нито член 47 от Хартата на основните права на Европейския съюз налагат абсолютно задължение за провеждане на открито съдебно заседание и не изискват непременно провеждането на съдебно заседание във всички производства. Това е така по-специално когато делото не повдига фактически или правни въпроси, които не могат да бъдат решени по подходящ начин въз основа на преписката и писмените становища на страните. Член 76, параграф 2 от Процедурния правилник на предвижда, че Съдът може да реши да не провежда съдебно заседание за изслушване на устните състезания, ако при прочита на представените в писмената фаза на производството изявления и становища счете, че разполага с достатъчно данни, за да се произнесе (вж. в този смисъл решение от 21 декември 2021 г., Euro Box Promotion и др., C-357/19, C-379/19, C-547/19, C-811/19 и C-840/19, EU:C:2021:1034, т. 123 и 124 и цитираната съдебна практика).

51 С оглед на гореизложеното искането за възобновяване на устната фаза на производството не следва да се уважава.

По допустимостта на преюдициалното запитване

52 Италианското правителство поставя под съмнение компетентността на националните юрисдикции да разгледат спор, в който се поставя въпросът за валидността на акт на Съюза, като изтъква, че доколкото Duca di Salaparuta иска отмяната или обявяването за невалидна на регистрацията на ЗНП „Salaparuta“, която е акт на Съюза, компетентност за отмяна на такава регистрация имат юрисдикциите на Съюза по силата на член 263 ДФЕС.

53 Освен това италианското правителство твърди, че КНП „Salaparuta“ никога не е било оспорено пред националните юрисдикции, въпреки че Duca di Salaparuta е било уведомено за националната процедура за признаване и е било приканено да представи становището си във връзка с това.

54 От това следва, че тези твърдения по същество целят да поставят под въпрос допустимостта на преюдициалното запитване.

55 В това отношение следва да се отбележи, от една страна, че публикуването в *Официален вестник на Европейските общности* на списъка със защитени наименования на вина по силата на член 54, параграфи 4 и 5 от Регламент № 1493/1999, както и вписването в електронния регистър на ЗНП и ЗГУ за вината по силата на член 51, параграф 1 от Регламент № 479/2008, не могат, предвид автоматичния характер на закрилата на защитените наименования на вина, да се считат за пораждащи правни последици и следователно за представляващи обжалваеми актове по смисъла на член 263 ДФЕС.

56 Всъщност Съдът по същество постановява, че съгласно член 54, параграф 5 от Регламент № 1493/1999 вписването на ЗНП и ЗГУ на вината в електронния регистър, извършено от Комисията по отношение на наименованията на вина, защитени от държавите членки като

наименования за произход преди 1 август 2009 г., не може да се счита за целящо да породи задължителни правни последици, характерни за обжалваемите актове (вж. в този смисъл решение от 13 февруари 2014 г., Унгария/Комисия, C-31/13 P, EU:C:2014:70, т. 63).

57 Ето защо Duca di Salaparuta не може да бъде упрекнато, че не е подало жалба срещу ЗНП „Salaparuta“ пряко пред съда на Съюза.

58 Освен това, както по същество отбелязва генералният адвокат в точка 41 от заключението си, преюдициалното запитване се основава на диалог между съдилищата, чието начало зависи изцяло от преценката на националната юрисдикция за релевантността и необходимостта от това запитване (решения от 12 февруари 2008 г., Kempter, C-2/06, EU:C:2008:78, т. 42 и цитираната съдебна практика, и от 16 юли 2015 г., Diageo Brands, C-681/13, EU:C:2015:471, т. 59 и цитираната съдебна практика). Макар да е вярно, че само Съдът може да обяви недействителността на акт на институциите на Съюза, това не променя факта, че в случая, в рамките на преюдициалното си запитване за тълкуване, запитващата юрисдикция иска от Съда само да определи правната рамка на Съюза, приложима към потенциален конфликт между защитено наименование на вина и по-ранна общоизвестна марка, регистрирана за вино, съдържаща дума, идентична на това наименование.

59 От друга страна, запитващата юрисдикция, а не Съдът, следва да прецени значението за спора в главното производство на евентуалната липса на оспорване на КНП „Salaparuta“ от страна на Duca di Salaparuta към датата на признаването на КНП „Salaparuta“. При всички положения подобна липса не би могла да попречи на запитващата юрисдикция да сезира Съда в рамките на преюдициално запитване за тълкуване, за да определи правната уредба на Съюза, приложима към конфликт като посочения в предходната точка от настоящото решение.

60 От изложеното по-горе следва, че преюдициалното запитване е допустимо.

По преюдициалните въпроси

61 С въпросите си, които следва да се разгледат заедно, запитващата юрисдикция иска по същество да се установи дали член 51 от Регламент № 479/2008, член 118т от Регламент № 1234/2007 и член 107 от Регламент № 1308/2013 трябва да се тълкуват в смисъл, че съответно член 43, параграф 2 от Регламент № 479/2008, член 118к от Регламент № 1234/2007 и член 101, параграф 2 от Регламент № 1308/2013 са приложими към конфликт между наименование на вина, защитено съгласно член 54 от Регламент № 1493/1999, и по-ранни общоизвестни марки, регистрирани за вина, съдържащи думи, идентични с това наименование, или този конфликт трябва да се уреди само въз основа на Е, параграф 2, втора алинея от приложение VII към последния регламент.

62 Най-напред следва да се отбележи, че Регламент № 1493/1999 определя в член 54, параграф 1 качествените вина, произведени в определен район, като вина, които отговарят на разпоредбите на дял VI от този регламент и на разпоредбите на Общността и националните разпоредби, приети във връзка с това.

63 Член 54, параграфи 4 и 5 от посочения регламент предвижда закрила по силата на правото на Съюза на качествените вина, произведени в определен район, които са признати в националното право. По-специално член 54, параграф 4 от същия регламент е предвиждал, че държавите членки предоставят на Комисията списъка с признатите от тях качествени вина, произведени в определен район, като посочват за всяко от тези качествени вина, произведени в определен район, препратка към националните разпоредби относно производството на тези вина. Съгласно член 54, параграф 5 Комисията е публикувала този списък в серия C на *Официален вестник на Европейските общности*.

64 В случая КНП „Salaparuta“ попада в категорията на качествените вина, произведени в определен район, съгласно член 54, параграф 1 от Регламент № 1493/1999. Освен това, както е видно от преписката, с която разполага Съдът, списъкът с тези вина е бил съобщен на Комисията и публикуван съгласно член 54, параграф 5 от този регламент на 8 август 2009 г. в серия C на *Официален вестник на Европейските общности* като ЗНП „Salaparuta“ (ОВ C 187, 2009 г., стр. 1).

65 Съгласно член 52, параграф 1 от Регламент № 1493/1999 наименованието на района, в който се произвежда качественото вино, произведено в определен район, не може да се използва за обозначаване на продукти от лозаро-винарския сектор, които не са произведени в този район и/или за които това име не е дадено, съгласно приложимото общностно и национално законодателство. Същото се отнася и за случаите, когато държава членка по-специално е предоставила на качествено вино, произведено в определен район, името на определена област. Така тази разпоредба установява правило, което цели да защити географските наименования срещу възможността който и да е друг знак да използва термините, от които са съставени.

66 Що се отнася до евентуален конфликт между такова защитено наименование и по-ранна общоизвестна марка, съдържаща думи, идентични с това наименование, в E, параграф 2, втора алинея от приложение VII към Регламент № 1493/1999 се е предвиждало, че такъв конфликт може да бъде разрешен в приложение на режим на едновременно съществуване на това наименование и тази марка.

67 По-специално от разглежданата разпоредба е следвало, че титулярят на регистрираната марка за вино или гроздова мъст, която съдържа думи, идентични с наименованието на определения район, е можел да продължи ползването на тази марка, когато тя отговаря на самоличността на оригиналния титуляр или на оригиналния доставчик на наименованието, при положение че регистрирането на марката се извършва от държавата членка производител поне 25 години преди официалното признаване съответното географско наименование, в съответствие с постоянните разпоредби на Общността относно качествените вина, произведени в определен район, и че марката се използва без прекъсване. Освен това в E, параграф 2, трета алинея от приложение VII към Регламент № 1493/1999 се уточнява, че тези марки не препятстват употребата на наименования на географски единици, които се ползват за означаването на качествено вино, произведено в определен район.

68 От това следва, че E, параграф 2, втора и трета алинея, в приложение VII към Регламент № 1493/1999 е установено предимство на защитено наименование на вино пред по-ранни общоизвестни марки, съдържащи идентични с това наименование думи, като при спазване на предвидените в тази разпоредба условия се е разрешавало продължаването на използването на такива марки.

69 В настоящия случай, тъй като видно от акта за преюдициално запитване КНП „Salaparuta“ е признато на 8 февруари 2006 г., а именно при действието на Регламент № 1493/1999, и това наименование на защитено вино съответства на качествени вина, произведени в определен район, по смисъла на член 54, параграф 1 от този регламент, конфликтът между такова наименование и по-ранните общоизвестни марки, регистрирани за вина, които съдържат идентични с това наименование думи, трябва да се уреди въз основа на разпоредбите на посочения регламент, и по-специално въз основа на Е, параграф 2 от приложение VII към него. Впрочем подобен извод се потвърждава от изричното позоваване на член 54, параграфи 4 и 5 от същия регламент при уведомяването и публикуването на КНП „Salaparuta“ в *Официален вестник на Европейските общности*, посочено в точка 64 от настоящото решение.

70 При все това Duca di Salaparuta се позовава пред националните юрисдикции, както и в становището си пред Съда, на прилагането на член 43, параграф 2 от Регламент № 479/2008 или на член 118к от Регламент № 1234/2007 или още на член 101, параграф 2 от Регламент № 1308/2013. Всъщност то счита, че тъй като на 8 август 2009 г. е публикувана нова регистрация на ЗНП „Salaparuta“, именно посочените нови разпоредби били приложими към разглеждания в главното производство конфликт. При тези условия запитващата юрисдикция иска от Съда да установи какво е значението на посочените разпоредби за разрешаването на подобен конфликт.

71 В това отношение най-напред следва да се отбележи, че в трите разпоредби, посочени в предходната точка от настоящото решение, законодателят на Съюза е предвидил, че нито едно наименование не се ползва със закрила като наименование за произход или географско указание, ако с оглед на репутацията и известността на дадена търговска марка закрилата може да въведе в заблуждение потребителя относно истинската идентичност на въпросното вино.

72 Впрочем, налага се изводът, че както следва от съображение 5 от Регламент № 479/2008, с този регламент режимът на Съюза, прилаган по отношение на лозаро-винарския сектор, е променен основно за постигане на цели, свързани по-специално с качеството на вината. Този регламент изменя и отменя Регламент № 1493/1999 и се прилага, считано от 1 август 2009 г.

73 Макар несъмнено този нов режим на закрила на наименованията да предвижда, че всяко заявление за предоставяне на закрила на наименование на вино се разглежда задълбочено на два етапа, а именно на национално равнище и след това на равнището на Съюза, като Комисията разполага с истинско правомощие за вземане на решения, което ѝ позволява или да предостави, или да откаже закрила на наименованието за произход или на географското указание (вж. в този смисъл решение от 13 февруари 2014 г., Унгария/Комисия, C-31/13 P, EU:C:2014:70, т. 74), случаят обаче не е такъв, що се отнася до наименованията на вина, които вече са защитени по силата на член 54 от Регламент № 1493/1999.

74 Всъщност в съответствие с последната посочена разпоредба държавите членки са изпратили на Комисията списъка на признатите от тях качествени вина, произведени в определен район, като са посочили за всяко от тях препратка към националните разпоредби относно производството на тези вина. Впоследствие, в съответствие с член 54,

параграф 5 от този регламент и без никакво допълнително разглеждане от страна на Комисията, последната само публикува този списък в серия C на *Официален вестник на Европейските общности*.

75 По силата на преходния режим, предвиден в член 51, параграф 1 от Регламент № 479/2008, наименованията на вино, които са защитени в съответствие с член 54 от Регламент № 1493/1999, се ползват „автоматично“ със закрила по силата на Регламент № 479/2008. Освен това в посочения член 51 се уточнява, че Комисията вписва тези наименования в публично достъпния електронен регистър на ЗНП и ЗГУ на вина.

76 Както е посочено в съображение 36 от Регламент № 479/2008, целта на предвидената в член 51, параграф 1 от него преходна система е да се изключат вече съществуващите в Съюза наименования за произход и географски указания от приложното поле на новата процедура за преглед, както и от съображения за правна сигурност се ограничат възможностите за отмяна на тези наименования и указания (вж. в този смисъл решение от 13 февруари 2014 г., Унгария/Комисия, C-31/13 P, EU:C:2014:70, т. 57).

77 Същата автоматична закрила е гарантирана по силата на член 118т от Регламент № 1234/2007, чиято цел е от съображения за правна сигурност да се запази закрилата на наименованията на вина, които вече са били защитени преди 1 август 2009 г. по националното право и съответно на равнището на Съюза по силата на член 54 от Регламент № 1493/1999 (вж. в този смисъл решение от 13 февруари 2014 г., Унгария/Комисия, C-31/13 P, EU:C:2014:70, т. 56 и 58).

78 Същият автоматичен режим на закрила на наименованията на вина, защитени съгласно член 54 от Регламент № 1493/1999, отново е потвърден от законодателя в член 107 от Регламент № 1308/2013, който отменя Регламент № 1234/2007, считано от 1 януари 2014 г., без да се засяга прилагането на някои негови разпоредби.

79 В настоящия случай от това следва, че с оглед на автоматичния характер на режима на закрила, предвиден в Регламенти № 479/2008, № 1234/2007 и № 1308/2013, наименование като ЗНП „Salaparuta“, нотифицирано и публикувано в серия C на *Официален вестник на Европейските общности*, с изрично позоваване на член 54, параграфи 4 и 5 от Регламент № 1493/1999, трябва да се разглежда като разширяване на наименованието на вино, защитено на национално равнище, а не като резултат от нова регистрация.

80 Впрочем, както поддържа Комисията в становището си, това тълкуване се подкрепя от развитието на правилата, уреждащи закрилата на наименованията на вина. В този смисъл, законодателството на Съюза, което предвижда система за признаване и защита на географските указания в лозаро-винарския сектор, е прието на последователни етапи. Комисията правилно подчертава, че Регламент № 1493/1999 съдържа неподробни основни правила, които не са съобразени със системата на географските указания, която вече е била в сила в сектора на храните, тъй като тези правила са част от преходен период между закрилата, предоставена от държавите членки, и закрилата, предоставена на равнището на Съюза.

81 Освен това следва да се отбележи, че предвидената в член 50 от Регламент № 479/2008 и в еквивалентните на този член разпоредби от Регламенти № 1234/2007 и № 1308/2013 отмяна на закрилата, предоставена на наименование на вино, по принцип не е била възможна по отношение на наименованията на вина, защитени в съответствие с член 54 от Регламент № 1493/1999.

82 Всъщност съгласно член 51, параграф 4, първа алинея от Регламент № 479/2008, както и съгласно еквивалентните разпоредби от Регламенти № 1234/2007 и № 1308/2013, а именно съответно член 118т, параграф 4, първа алинея и член 107, параграф 3, първа алинея, подобна възможност за отмяна на закрилата не се прилага за такива наименования.

83 При все това член 51, параграф 4, втора алинея от Регламент № 479/2008, както и еквивалентните разпоредби на Регламенти № 1234/2007 и № 1308/2013 въвеждат изключение от това правило в смисъл, че до 31 декември 2014 г., по инициатива на Комисията е можело да се вземе решение за отмяна на закрилата, предоставена на защитените наименования на вино, посочени в член 51, параграф 1 от Регламент № 479/2008, ако те не отговарят на условията, предвидени в член 34 от този регламент. По този начин законодателят на Съюза е ограничил до изрично предвидени хипотези възможностите за отмяна на закрилата, предоставена на защитените наименования, за които се прилага предвиденият в Регламент № 479/2008 преходен режим.

84 След като този преходен режим предвижда автоматично разширяване на закрилата на наименованията на вино, защитени на основание член 54 от Регламент № 1493/1999, и освен това урежда изрично хипотезите на отмяна на закрилата, предоставена на тези наименования, трябва да се приеме, че нито член 43, параграф 2 от Регламент № 479/2008, нито член 118к от Регламент № 1234/2007, нито член 101, параграф 2 от Регламент № 1308/2013 се прилагат към конфликт като този в спора по главното производство.

85 Всъщност член 43, параграф 2 от Регламент № 479/2008, член 118к от Регламент № 1234/2007 и член 101, параграф 2 от Регламент № 1308/2013 се прилагат към заявленията за предоставяне на закрила, за които се прилага новият режим, въведен с Регламент № 479/2008, посочен в точка 73 от настоящото решение, а не за защитените наименования на вина, признати съгласно Регламент № 1493/1999. Както е видно от самото заглавие на членовете, в които се съдържат тези разпоредби, а именно „Основания за отказ на закрила“ или „Допълнителни основания за отказ на правна закрила“, посочените разпоредби предвиждат само една хипотеза на отказ за регистрация на ново наименование поради конфликт с по-ранна общоизвестна марка, а не отмяната на закрилата, предоставена на наименование, което вече е било регистрирано по силата на член 54, параграфи 4 и 5 от Регламент № 1493/1999.

86 Освен това от самия текст на Е, параграф 2, втора алинея от приложение VII към последния посочен регламент следва, че тази разпоредба се отнася до хипотезата, при която общоизвестната и регистрирана марка за вино или гроздова мъст съдържа думи, идентични с дадено наименование, като при определени условия предвижда принципа на съвместно съществуване на тази марка и това наименование. Следователно към момента на приемането на Регламент № 1493/1999 законодателят на Съюза очевидно е приел, че такова наименование може да бъде регистрирано въпреки наличието на по-ранна общоизвестна марка.

87 Освен това, макар по отношение на селскостопанските и хранителните продукти член 14, параграф 3 от Регламент (ЕИО) № 2081/92 на Съвета от 14 юли 1992 година относно закрилата на географски указания и наименования за произход на земеделски продукти и храни (ОВ L 208, 1992 г., стр. 1), който не се прилага за лозаро-винарските продукти, да предвижда, че наименование за произход или географско указание не се регистрира, когато предвид репутацията на дадена марка, нейната известност и продължителността на използването ѝ регистрацията може да въведе в заблуждение потребителя относно истинската идентичност на продукта, следва да се отбележи, че законодателят на Съюза съзнателно е решил да не възпроизвежда аналогична разпоредба в Регламент № 1493/1999.

88 Следователно конфликтът между наименование на вино, защитено на национално равнище — защита, която впоследствие се разширява автоматично на равнището на Съюза — и по-ранните общоизвестни марки, регистрирани за вина, съдържащи идентични с това наименование думи, трябва да се разреши чрез прилагане на разпоредбите на Е, параграф 2 от приложение VII към Регламент № 1493/1999, тъй като законодателят на Съюза е възнамерявал да даде предимство на такова наименование пред посочените марки, като същевременно предвиди режим на едновременно съществуване между наименованието и марките.

89 Следва да се добави още, че в това отношение трябва да се считат за ирелевантни разпоредбите на член 22 от Споразумението ТРИПС, на член 10, второ от Парижката конвенция и на член 3а от Мадридската спогодба, на които се позовава Duca di Salaparuta, които се споменават в акта за преюдициално запитване и които се отнасят до твърдения непълен характер на установената с Регламент № 1493/1999 закрила.

90 За целите на член 22, параграф 1 от споразумението ТРИПС, под „географски означения“ се разбират означения, определящи дадена стока като произхождаща от територията на страна членка или от регион или местност на тази територия, когато дадено качество, известност или друга характеристика на стоката се явява като съществен атрибут на географския ѝ произход.

91 Съдът обаче вече е постановил, че предвид естеството и структурата на това споразумение неговите разпоредби нямат директен ефект. Така тези разпоредби също не могат да създадат за частноправните субекти права, на които съгласно правото на Съюза те могат да се позоват пряко пред съда (решение от 27 февруари 2024 г., EUIPO/The KaiKai Company Jaeger Wichmann, C-382/21 P, EU:C:2024:172, т. 63 и цитираната съдебна практика).

92 Що се отнася до член 10a, трето от Парижката конвенция, който наред с останалото забранява каквото и да било действие, независимо от неговото естество, което може да създаде объркване със стоките на конкурент, посочените в този член правила трябва да се разглеждат като пораждащи същите последици като тези, които поражда Споразумението ТРИПС. В това отношение Съдът вече е постановил, че правилата, съдържащи се в някои членове от тази конвенция, са включени в Споразумението ТРИПС, което е сключено от Съюза (вж. в този смисъл решение от 27 февруари 2024 г., EUIPO/The KaiKai Company Jaeger Wichmann, C-382/21 P, EU:C:2024:172, т. 80 и цитираната съдебна практика). По-конкретно член 2, параграф 1 от това споразумение предвижда, че членовете на СТО, включително Съюзът, следва да спазват членове 1—12 и 19 от Парижката конвенция, що се отнася до части II—IV от посоченото споразумение, които обхващат членове 9—62.

93 Що се отнася до Мадридската спогодба, от член 3а от нея следва, че страните, за които тя се прилага, се задължават да забранят употребата при продажба, представяне или предлагане на стоките на всякакви указания, които имат рекламен характер и могат да въведат в заблуждение потребителите относно произхода на стоките. При все това, тъй като тази разпоредба по същество е сходна с член 22 от Споразумението ТРИПС, тя също трябва да се счита за лишена от директен ефект, тъй като не може да породи за частноправните субекти права, на които те могат да се позовават пряко пред съда по силата на правото на Съюза.

94 Във всеки случай тези разпоредби на международното право не могат да опровергаят извода за пълнота на режима, установен в Е, параграф 2, втора алинея от приложение VII към Регламент № 1493/1999.

95 С оглед на изложените по-горе съображения на преюдициалните въпроси следва да се отговори, че член 51 от Регламент № 479/2008, член 118т от Регламент № 1234/2007 и член 107 от Регламент № 1308/2013 трябва да се тълкуват в смисъл, че член 43, параграф 2 от Регламент № 479/2008, член 118к от Регламент № 1234/2007 и член 101, параграф 2 от Регламент № 1308/2013 не са приложими към конфликт между наименование на вина, защитено в съответствие с член 54 от Регламент № 1493/1999, и по-ранни общоизвестни марки, регистрирани за вина, съдържащи думи, идентични с това наименование, тъй като подобен конфликт трябва да се разреши единствено въз основа на Е, параграф 2, втора алинея от приложение VII към последния посочен регламент.

По съдебните разноски

96 С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред запитващата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноски. Разходите, направени за представяне на становища пред Съда, различни от тези на посочените страни, не подлежат на възстановяване.

По изложените съображения Съдът (трети състав) реши:

Член 51 от Регламент (ЕО) № 479/2008 на Съвета от 29 април 2008 година относно общата организация на пазара на вино, за изменение на регламенти (ЕО) № 1493/1999, (ЕО) № 1782/2003, (ЕО) № 1290/2005 и (ЕО) № 3/2008 и за отмяна на регламенти (ЕИО) № 2392/86 и (ЕО) № 1493/1999, член 118т от Регламент (ЕО) № 1234/2007 на Съвета от 22 октомври 2007 година за установяване на обща организация на селскостопанските пазари и относно специфични разпоредби за някои земеделски продукти (Общ регламент за ООП), изменен с Регламент (ЕО) № 491/2009 на Съвета от 25 май 2009 година, и член 107 от Регламент (ЕС) № 1308/2013 на Европейския парламент и на Съвета от 17 декември 2013 година за установяване на обща организация на пазарите на селскостопански продукти и за отмяна на регламенти (ЕИО) № 922/72, (ЕИО) № 234/79, (ЕО) № 1037/2001 и (ЕО) № 1234/2007 [на Съвета]

трябва да се тълкуват в смисъл, че

член 43, параграф 2 от Регламент № 479/2008, член 118к от Регламент № 1234/2007, изменен с Регламент №°491/2009, и член 101, параграф 2 от Регламент № 1308/2013 не

са приложими към конфликт между наименование на вина, защитено в съответствие с член 54 от Регламент (ЕО) № 1493/1999 на Съвета от 17 май 1999 година относно общата организация на пазара на вино, и по-ранни общоизвестни марки, регистрирани за вина, съдържащи думи, идентични с това наименование, тъй като подобен конфликт трябва да се разреши единствено въз основа на Е, параграф 2, втора алинея от приложение VII към последния посочен регламент.

Подписи